

foglalkozott. Visszatérően, a Vasipari Kutató Intézet keretében működő Kohászati Szabványosítási Központ vezetője lett, emellett 1979-től az Intézet tudományos titkári teendőit is ellátta.

1985-től az INTERMETALL Vaskohászati Együttműködési Szervezet budapesti irodájába irányították dolgozni, ahol először gyártásszakosítási kérdésekkel foglalkozott, majd 1988-tól, a szervezet 1991 végén bekövetkezett felszámolásáig az igazgatási, ill. az igazgatási és gazdasági osztályt vezette.

Ezt követően 1992-ben visszakerült az MSZH-ba, ahonnan 1994-ben nyugdíjba ment, ám nyugdíjasként tovább dolgozott és elkezdett foglalkozni akkreditálási kérdésekkel is. Megalakulásától kezdve (1995) a mai napig a Nemzeti Akkreditáló Testület munkatársa, a Bányászat-Kohászat-Gépészet Szakmai Akkreditáló Bizottság titkáráként az ezen a területen működő vizsgálólaboratóriumok akkreditálási eljárásainak koordinálásával foglalkozik.

Tevékenysége során hat önálló szakcikket publikált, társszerzője volt két cikknek és 11 brosúrának, amelyek témá-

ja kohászati termékek szabványos előírásainak elemző összehasonlítása volt. Társszerzője az 1991-ben megjelent két nyelvű (magyar-országi) „Szabványos acélminőségek nemzetközi összehasonlítása” c. katalógusnak.

Kitüntetései: Munka Érdemrend ezüst fokozat (1976), kétszer Kiváló Dolgozó kitüntetés (1964 és 1979), 25 éves a KGST emlékérem, a Szabványosításért emlékérem (1994).

Tóth Ferenc üzemmérnök 1933. szeptember 27-én született Debrecenben. Négy elemi és négy gimnáziumi osztály elvégzése után abba kellett hagynia iskoláit, mivel apja a fronton elesett, és pénzt kellett keresnie. 1950-ben Vácra ment öntőtanulónak, innen az EMAG öntödéjébe helyezték át. Itt szabadult fel, majd a sorkatonai szolgálat letöltése után a csepeli Kossuth Technikumban levelező tagozaton szerezte meg a technikus oklevelet.

Fél évvel a műszaki szakvizsga után technológusi beosztásban kezdte a műszaki értelmiségi pályát. Ezután többféle beosztásban tevékenykedett: üzemtechnikus, üzemmérnök, főtechnológus, műszaki csoportvezető. (Közben az EMAG-ból Híradástechnikai Gépgyár lett, de az öntöde maradt a régi, némi fejlesztéssel, gépesítéssel, amely az ő ténykedésének eredménye volt.)

1975. szeptember 1-jével a Vasipari Kutató Intézetbe lépett át. Itt az öntödei osztályon dolgozott mint technikus, néhány hónap után művezető, majd az üzemmérnöki diploma megszerzése után a precíziós öntöde kutatója és vezetője lett.

1984. január 1-jén áthelyezését kérte a Gépipari Technológiai Intézetbe, ahol szintén precíziós öntési területen kutatóként, később laborvezetőként tevékenykedett. 1990-ben, a második porckorongserv-műtete után leszázalékolták. Azóta műszaki szakértőként dolgozik.

Jubiláló tagtársainknak szeretettel gratulálunk, további jó egészséget és még sok békés évet kívánunk!

Kirándulás Kárpátalján

Minden év elején a salgótarjáni szervezet tagjaival megbeszéljük, hogy hová szervezzük nyári kirándulásunkat. Mindig más részét vesszük célba hazánknak, vagy a velünk szomszédos országok azon területének, ahol zömében magyarok élnek.

Már szinte minden „szomszédot” meglátogattunk, de ez ideig még nem jártunk Kárpátalján, így most ezt választottuk úticélnak. Már februárban megkezdtük az augusztus utolsó hetére tervezett kirándulás szervezését. A kapcsolatfelvétellel hamarosan eredményt hozott, szálláshelyül egy református diákkotthont választottunk, ahol reggelit és vacsorát is kaphattunk, és e területre idegenvezetőnek az Ungvári Múzeum egyik vezető munkatársát kértük fel.

Elkövetkezett az indulás időpontja, augusztus 27. reggel fél nyolckor, az autóbusz megtelt. Szálláshelyünkig, a Kárpátalján lévő Nagydobronyig csak kb. 300 km-t kellett megtennünk, így Tokajban hosszabb ideig tartózkodhattunk,

volt időnk egy finom ebéd elfogyasztására. Ezek után át kellett esnünk a számkra már szokatlanul körülményes ukrajnai határátkelésen Csopnál.

A következő három nap alatt több nevezetes helyre eljutottunk, amihez idegenvezetőnk bőséges ismeretekkel látott el minket.

1. nap. Munkácson áthaladva első megállónk Szolyván volt, ahol a II. világháború alatt és után a „malenkij robot”-ra behívottak közül sokan meghaltak. Emléküket egy park őrzi, ahol megkoszorúztuk a kb. 13 ezer magyar emlékkövét. A napi programunk csúcса a Vereckei-hágó elérése volt, ahol emlékeztünk a honfoglalásra, és megnéztük a csak torzóként elkészülhetett honfoglalási emlékművet. Az oda vezető sétaút mellett ott járt magyarok egy rozsdás lemeztáblára felkarcolták az „ÜDVÖZÖLJÜK MAGYARORSZÁGON” feliratot.

Hazafelé egy kisebb úti baleset miatt kb. 2 órán át vesztegeltünk, ezért Munkácson csak a várfalakat és udvart tudtuk

megnézni. Mint kiderült, egyik bányász útítársunk 16 éves koráig itt élt, aki sokat mesélt munkácsi emlékeiről.

2. nap. Az első úticélunk a huszti vár volt, amit egy eléggé erős „rohammal” tudtunk csak bevenni, nem találtuk meg felfelé a könnyebb utat, így a domboldalon másztunk fel. Fenn a romos vár és a nagyon szép kilátás lett a jutalmunk. Sajnos, lefelé egy útítársnőnk baleset érte, elcsúszott és a bokája eltört.

Ezt követően Aknaszlatinán a sóbánya megtekintését és a sóstóban való fürdést terveztük. A fürdés egy meglehetősen mostoha sóstóban bizonyára tetszett azon társainknak, akik megmártóztak benne, a többiek kiszáradás elleni sör vagy egyéb kúra mellett szavazhattak. Sajnos a sóbányába nem jutottunk be idő hiányában.

Hazaútban rövid időre, már erős sötétedésben megálltunk még Beregszászon, a város centrumából láthattunk annyit, ami kb. fél órába belefért.

3. nap. „Csak” Ungvárt és környékét terveztük e napra. Ungvár nevezetessége a gerényi városrészben lévő rotunda (körtemplom), ahol a régebbi épületrészben a 14. századból való freskókat láthattunk. Az újabb épületrész ma pravosláv templom, és a két részt belül díszes ikonosztáz választja el.

Ezt követte az ungvári vár megtekintése a múzeum egy részével és a mellette lévő skanzennel. Érdekes színfolt volt, hogy látogatásunk napja szombatra esve,

sok szép fiatal párt láthattunk az esküvő utáni fényképezés közben.

Programunk a nevickei vár alatt fejeződött be, a vár a feltárások miatt nem volt látogatható.

Záróvacsoránkat nótázgatással zártuk, amit tartalmazóan egészített ki egyik újtársunk, dr. Szabó Lajos nyugdíjas acélgyári orvos verses úti beszámolója. Mindannyian egyetértettünk zárósoraival:

„...Negyednapon azt ajánlom,
Járjunk még ezen a tájon.”

Az utunkat hazafelé csak egy jó szlovák ebédelés és kis sörözés miatt szakítottuk meg, s bár terveztük Kassa újbóli megnézését, sajnos az időjárás, ami az eddigi napokon kedvezett nekünk, szinte egész úton esővel áztatta buszunkat.

Többen kíváncsian kérdezték, hová utazunk 2004-ben. Mivel addig még aluszunk néhányat, egyelőre úticél nélkül készülünk a következő egyesületi utazásunkra. **Liptay Péter**

Magyar emlékművek megkoszorúzása Erdélyben

Ferencz István okleveles kohómérnök, az OMBKE mosonmagyaróvári helyi szervezetének elnöke származása révén kötődik Erdélyhez. Az utóbbi években rendszeressé vált, hogy a nyár folyamán többnapos tanulmányutat szervez Erdélybe, ápolva az egyre erősödő székely-magyar kapcsolatokat.

Így volt ez a közelmúltban is, augusztus 15-én az esti órákban hatan indultunk mikrobusszal Mosonmagyaróvárról, hogy Erdély nevezetességeit megismerhessük. Battonyánál léptük át a magyar-román határt, és a Maros folyó völgyében haladva a délelőtti órákban érkeztünk Aradra. Először a 13 hős tábournok kivégzésének helyén lévő emlékművet koszorúztuk meg, majd a közelmúltban előkeült öt szabadságszobrot is megtekintettük a Minorita Rendház udvarán. Az aradi vár megtekintése után városnézés következett, majd a várron mellett és a várron időztünk, felelevenítve a hozzá fűződő hagyományokat.

Folytatva utunkat, a Nagy-Küküllő két partján fekvő Segesvárra érkeztünk. A közeli Fehéregyháza mellett esett el 1849. július 31-én Petőfi Sándor. A turulos emlékmű megkoszorúzásával emlékeztünk a forradalmár költőre, majd a múzeumkertben lévő emlékműnél – Petőfi Sándor és Bem József közös szobránál – ugyancsak elhelyeztük koszorúinkat.

A Székelyföld felé haladva megismerhettük Gyulafehérvár történelmi nevezetességeit, majd tovább utazva jutottunk el Kézdivásárhelyre és Bereck községbe. Ezen a településen született Gábor Áron. A szülőháza falán lévő emléktáblán helyezettük el a megemlékezés koszorúját.

Augusztus 19-én érkeztünk főhadiszállásunkra, Gelence községbe, ahol négy

napot időztünk, és innen tettünk kirándulásokat. Bereck és Ojtoz között az Erzsébet királyné emlékműnél, majd az Ojtozi-szorosban – ahol 1241-ben törtek be Magyarország területére a Batu kán vezette tatár csapatok – ugyancsak elhelyeztük koszorúinkat.

Külön kell szólnom az augusztus 20-i Szent István-napi ünnepségről, melyet Gelence községben a templom előtti téren tartottak. Az ünnepség főszervezője Kelemen Dénes nyugalmazott iskolaigazgató volt. A zászlófelvonás után, a magyar himnusz elhangzását követően a Gábor Áron Alapítvány elnöke, *Kelemen Dénes* köszöntötte a megjelenteket, majd *Szakács Tibor*, a település polgármestere tartott ünnepi megemlékezést. Őt követően *vitéz Harmath Lajos*, a HOHE elnöke hazafias beszédében emlékezett meg a honalapító nagy királyról, majd Ferencz István az óhazában élők megemlékezésében a mosonmagyaróváriak és az itt élő székelyek egyre szélesedő kapcsolatát értékelte. Az ünnepség színvonalát emelte a budapesti turistacsoporttal ideérkező *Garas Dezső* színművész hazafias szavalata is. Az I. és II. világháborús emlékművek koszorúzásában részt vettek egyesületeink tagjai (14 fő), majd a helyi szervezetek képviselői és a község lakói is elhelyezték koszo-

Az 1848/49-es honvédemlékmű Segesváron. Balról jobbra: Vízét Harmath Lajos, Ferencz Attila, Ferencz István, dr. László László, Hanacsek János, Laki József

rújukat Gábor Áron rézagyújának másolatán, mely három évvel ezelőtt ajándékképpen került Mosonmagyaróvárról Gelencére. A meghitt ünnepség a székely himnusz éneklésével fejeződött be.

Sokáig emlékezetes marad számunkra a világörökség részét képező gelencei katolikus templom és temető, valamint a hadisírok megtekintése.

A kézdivásárhelyi múzeum és a Gábor Áron-szobor megtekintése után Csíkszeredán tettünk egy nagy sétát. 2001-ben itt nyílt újra a Sapientia Erdélyi Magyar Tudomány Egyetem, de jutott időnk a nevezetes Mikó-vár megtekintésére is.

Erdély leghíresebb búcsújáró helyét is felkerestük. A Kis-Somlyó-hegyen lévő Salvator-kápolna a nándorfehérvári győ-

